

»Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți« - 1 Corinteni 14,18

Capitolul 1

Un mesaj pentru oameni?

Într-o zi mi-a căzut în mâini o lucrare științifică. Cu mirare am citit în ea despre cineva care voia să fie luat în serios, că vorbirea în alte limbi nu mai are nici o justificare, deoarece astăzi se pot învăța limbi străine în școală. Alături de aceasta, apostolul Pavel (nu fusese el la școală?) a predicat oamenilor care vorbeau multe limbi diferite, deoarece lui i s-ar fi dat acest dar într-o măsură mult mai mare decât altora, ca să poată fi înțeles de păgânii care vorbeau limbi străine. Slăbiciunea acestui argument mi-a sărit imediat în ochi. Între timp am cercetat puțin mai mult în Biblia mea, așa că ea îmi era mai cunoscută. Cum putea Pavel să se folosească de vorbirea în alte limbi, dacă el însuși învăța, că »*cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*« (1 Corinteni 14,2)? Deci dacă vorbirea în alte limbi se adresează lui Dumnezeu, și nu oamenilor, atunci Pavel ar fi stat în contradicție evidentă cu Duhul Sfânt, care i-a dat acest text decisiv: »*căci cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*«. Argumentul mi s-a părut a fi foarte labil și totodată evident de necinstit față de adevăruri așa de clare. Aceste explicații, care nu explicau nimic, m-au făcut foarte neîncrezător în oponenții vorbirii în limbi. Sare efectiv în ochi, că vorbirea în limbi nu este pentru nimic altceva folosită în Biblie, decât numai pentru a se adresa lui Dumnezeu; căci eu pot să mă adrez lui Dumnezeu numai în rugăciune sau numai să-L laud (Faptele Apostolilor 10,46). Pe Dumnezeu nu poți să-L înveți, nu poți să-L evanghelizezi, nu poți să-L încurajezi, nu poți să-I procești.

Nu există nici o altă alternativă

La vorbirea în limbi, Dumnezeu nu se adresează niciodată oamenilor, ci oamenii se adresează lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu Se poate contrazice.

La un studiu atent, se observă că în ziua cincizecimii nu a fost nici o predică rostită în limbi, ci »*vorbeau lucrurile minunate ale lui Dumnezeu*« (Faptele Apostolilor 2,11). Această laudă adresată Dumnezeului lui Israel se făcea în limbile păgânilor. Și urechile iudaice, obișnuite cu limba țărilor din care veneau, au înțeles.

Ce șoc trebuie să fi fost pentru toți acești iudei, care veniseră la Ierusalim din cincisprezece țări diferite, ca să se închine Dumnezeului lui Israel ... ei, care credeau, că limba lor iudaică, a poporului iudeu ales, bun, era singura limbă înțeleasă de „Dumnezeul drag“. În fond, Dumnezeul lor nu era Dumnezeul a toate și al fiecăruia! Să-L împartă cu păgânii – nicidecum nu se putea! Însă acum (în ziua cincizecimii) Iehova înțelege nu numai limba arabă, greacă și alte treisprezece limbi tot așa de bine ca limba ebraică, ci Duhul Său Sfânt vorbește toate aceste limbi prin apostoli și ucenici.

Altfel spus, lauda, care vine din cer, se reîntoarce la cer îmbibată cu limbile păgâne. Să însemne aceasta oare, că păgânii cu limbile lor barbare au tot așa valoare înaintea lui Iehova ca și iudeii înșiși? Ar fi darul vorbirii în limbi semnul pentru aceasta?

Prima vorbire în limbi

Înainte de a merge mai departe, vreau să vă povestesc o anecdotă scurtă, prin care cunoștințele mele din Biblie au fost puse la probă. Însoteam pe unii frați sfinți și înaintați în credință. Fiecare din ei își cunoștea Biblia lui bine, și discuțiile noastre s-au referit totdeauna la ea. Cel mai în vârstă a pus următoarea întrebare: când s-a vorbit pentru prima dată în limbi? Imediat s-au revărsat răspunsurile, care toate au fost la fel: „În ziua cincizecimii!“ Erau foarte siguri de

aceasta, dar nu era așa. A fost la construirea turnului Babel (Geneza 11,7). M-am necăjit – cum de nu m-am putut gândi la aceasta?

Niciodată nu voi uita explicația care a urmat după aceea: diferitele limbi de la turnul Babel erau urmarea unei **sentințe**. În Biblie există principiul primei menționări: un adevăr, care este menționat pentru prima dată în Biblie, își păstrează înțelesul până la sfârșit. El se poate dezvolta în timp, câștiga în înțeles, dar valoarea lui inițială nu este anulată prin aceasta. Este deci posibil, ca vorbirea în limbi să poarte în sine ideea unei sentințe? Aceasta o confirmă în orice caz acest text. Locul central referitor la vorbirea în limbi, care este preluat de Pavel în 1 Corinteni 14,21, se află în Isaia 28,11. Pavel, mânat de Duhul Sfânt, citează pe prorocul Isaia: *»Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul«* (Isaia 28,11). Citatul din Isaia precizează în continuare, și aceasta confirmă, că vorbirea în limbi conține aspectul unei sentințe: *»... ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși ...«* (Isaia 28,13). Mi-am adus aminte de **limbile de foc** (Faptele Apostolilor 2,3), care în ziua cincizecimii au venit de sus asupra celor prezenți. Limbi de foc ... Fără îndoială focul este în Biblie un simbol al judecării. Chiar dacă are și efect curățitor, aspectul judecării se găsește pretutindeni în foc. Pentru un moment m-am agățat de ideea că focul nu este o sentință, deoarece noi cântăm deseori cântarea minunată, care redă cuvintele lui Ioan Botezătorul: *»Dar Cel ce vine după mine, ... vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.«* (Matei 3,11)

Prima verificare

Pentru a avea conștiința curată în privința aceasta, am privit mai atent textele biblice respective. Căzând dintr-o uimire în alta, am constatat, că „himnologia“ noastră nu este totdeauna o teologie bună. Biblia mi-a arătat diferența dintre botezul cu foc și botezul cu Duhul Sfânt, și anume, că botezul cu foc este un sinonim pentru nimicire. Am găsit, că toate evangheliile preiau cuvintele lui Ioan Botezătorul. Toate cele patru evangheliile vorbesc despre botezul Duhului Sfânt, dar numai două vorbesc despre botezul cu foc. La citirea mai atentă am observat, că Matei și Luca amintesc botezul cu foc și anume în prezența fariseilor și adresat lor, amândoi vorbesc despre foc. În contextul corespunzător la Marcu și Ioan fariseii nu sunt de față, și de asemenea lipsește vorbirea despre botezul cu foc și despre judecată. O explicație naturală rezultă din versetul următor: *»... și Își va strânge grâul în grânar (acesta este botezul cu Duhul Sfânt), dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge (acesta este botezul cu foc)«*.

Primul botez, și anume al Duhului Sfânt, este legat de aria cerească, celălalt, botezul cu foc, este legat cu focul care nu se stinge. Apostolul Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, scrie câțiva ani mai târziu același adevăr cu alte cuvinte: *»Pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață«* (2 Corinteni 2,16). Trebuie să recunosc, că această descoperire a încurcat și mai mult firele căutării mele, deoarece din aceasta a rezultat următoarea întrebare: dacă vorbirea în limbi are și un aspect al judecării ...

Capitolul 2

... pentru cine era valabilă această sentință?

Această întrebare încă fără răspuns mi-a dat multă bătaie de cap; căci explicațiile care mi-au fost date până acum cu privire la vorbirea în limbi aveau aspectul zidirii lăuntrice, al laudei, al puterii, al evanghelizării și mai ales era semnul botezului spiritual. Dar că vorbirea în limbi ar putea conține în sine ideea unei sentințe – această posibilitate ne-a scăpat tuturor. Această greutate a început când odată pentru totdeauna am citit în Proverbe, că Dumnezeu a făcut toate cu un scop (Proverbe 16,4). Drept urmare a trebuit să-mi pun întrebarea: Care a fost intenția lui Dumnezeu, când a dat darul vorbirii în limbi?

Fără îndoială a fost un semn mare, dar de ce tocmai în această formă? De ce, de exemplu, nu s-a dat posibilitatea să devii invizibil? Sau darul atotprezenței, sau o aureolă permanentă în jurul capului? ... Dându-mi răspunsul singur, am spus: aceasta nu ar fi avut nici un sens. Drept urmare vorbirea în limbi trebuie să aibă un motiv, căci altfel ar fi fără sens. Deci care este sensul? Vorbirea în limbi trebuie să fi avut ceva de spus cuiva: **dar cui să spună?**

Am ajuns la concluzia, că vorbirea în limbi nu este nici o sublimare a vocabularului omnesc, nici un fel relevat de exprimare. Mi s-a spus: la vorbirea în limbi te depășești pe tine însuși. Franceza ta va deveni tot mai fantastică, până când se va amesteca cu limba îngerească.

Aceasta mi s-a părut a fi minunat. Dacă cuvintele noastre nu sunt suficiente să laude pe Dumnezeu, atunci ne vine Duhul Sfânt în ajutor.

Îngrijorare

Trebuie să recunosc: în afară de extaz, acest dar ieșit din comun nu mi-a adus nimic ieșit din comun. Ceea ce totdeauna m-a pus în încurcătură la ascultarea vorbirii în limbi, era faptul, că totdeauna era de neînțeles și de fapt nu se asemena cu o limbă vorbită. Eu însumi am studiat mai multe limbi și consideram aceste sunete ale vorbirii în limbi mai degrabă neobișnuite. M-am încredințat unui preot capabil, care mi-a explicat, că ar putea fi vorba de un dialect al unui trib din America de Sud, din Matto Grosso sau din Africa Centrală. De unde știa el aceasta? S-ar putea să nu pară respectuos, dar m-am întrebat, în ce emisferă voia Duhul Sfânt să ne transporte. Aceasta mi s-a părut a fi un mare nonsens: limba franceză este una din limbile cele mai bogate, cele mai cunoscute și cele mai complete din lume. Cum ar putea limba rudimentară a unui trib cu un vocabular de sute de ori mai limitat să exprime ceva, pentru care limba franceză nu mai este suficientă? Însă acest evident nonsens părea să nu neliniștească câtuși de puțin pe partenerul meu de discuții. Ah, această credință frumoasă a omului simplu! Dar așa sunt eu; eu caut să am ordine și în gândurile mele. Este aceasta rău, sau așa m-a făcut Dumnezeu?

Cu toate acestea partea supranaturală a vorbirii în limbi se impunea față de mine, căci am auzit spunându-se, că oameni, care nu suflau nici o vorbă în limba pachistaneză, se puteau exprima așa de clar și oratoric în această limbă sau în limba greacă veche, că ar fi făcut onoare chiar și unui profesor universitar. Dar și după ce a trebuit să recunosc supranaturalul, nici sensul și nici dimensiunea acesteia nu mi-a devenit clară.

Prima întrebare

Am participat la una sau două ședințe din mediul celor care nu vorbeau în limbi, cu speranța să găsesc acolo un răspuns la cercetările mele referitoare la adevăratul scop al vorbirii în limbi. De asemenea voiam să cunosc argumentele lor împotriva vorbirii în limbi și motivele lor pentru respingerea acestui dar al Duhului Sfânt. Dar și acolo am primit numai răspunsuri nesatisfăcătoare. Da, am descoperit la ei o neștiință deplorabilă cu privire la această temă. Cu întrebarea referitoare la scopul vorbirii în limbi m-am lovit de o lipsă totală ca și la apărătorii

doctrinei. Unii vorbesc în limbi, fără să știe exact de ce, și ceilalți nu știu, de ce nu vorbesc în limbi! Nimeni nu a putut să-mi ajute în căutările mele. Existau de ambele părți răspunsuri stereotipe, dar care erau de o sărăcie rară. Am fost tratat frățeste și cu respect, dar întrebarea mea i-a necăjit.

Ursul

Lovitura aproape m-a lovit, când un predicator iubit și prețuit din mediul carismatic mi-a explicat într-o zi, la vârsta lui și la osteneala provocată de multele predici, deja câteva minute de vorbire în limbi i-au dat puteri fizice noi. Prin aceasta se simțea înnoit trupește. A spus aceasta chiar de la amvon, și mulți ascultători aproape că nu se mai puteau stăpâni de atâta încântare, fără să se întrebe dacă Biblia susține astfel de explicații. Cel mai rău este, că și eu – ca o oaie din turmă – am fost încântat pentru un moment împreună cu toți ceilalți, care au spus Da și Amin, atunci când s-a vrut să ni se prezinte această năzdrăvănie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu! Dar mi-a venit aproximativ repede în fire. Ca și corbul din fabula lui La Fontaine mi-am jurat – chiar dacă era prea târziu – că nu mă va mai prinde. Acolo am ajuns noi, mi-am zis după un moment de răzgândire, vorbirea în limbi se înrolează alături de fortifiantele și edificatoarele din dulapul de medicamente al geriatriei. Mi-a venit în minte o frază din marea Carte: »Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite« (2 Timotei 4,4).

Cruciadele

Cât de mult mi-a părut rău de acest popor al lui Dumnezeu, care totuși era așa de înflăcărat, care era ca o turmă fără păstor. M-am gândit la cruciade, la acești cavaleri bolnavi, muribunzi, epuizați, descurajați, pe drum spre Țara sfântă. Cu farse se încerca să li se țină moralul ridicat. Un călugăr al cetei a găsit – vai, ce minune inventată – o bucată de fier a sulitei care cu mai multe sute de ani în urmă a străpuns coasta Mântuitorului. Cerul le-a dat semnul acordului lui cu ei. Și așa au înaintat – proaspăt umpluți cu energie pentru o zi – mai departe în întâmpinarea utopiei lor ... Sărmană turmă, sărmană, care consideră glasul unui străin ca fiind glasul Păstorului cel bun! Ce prețios mi-au fost în ziua aceea Cuvântul din Faptele Apostolilor (17,11): »*Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.*« Dacă această predică a marelui apostol Pavel a fost verificată cu sита Duhului Sfânt, nu este atunci datoria noastră inevitabilă, să verificăm duhurile și ceea ce spun ei să comparăm cu ceea ce învață sau nu învață Biblia?

Capitolul 3

Limbi îngerești

Un punct important mi-a pricinuit totdeauna un sentiment rău: vorbirea în limbi însoțită de traducere; căci pentru orice vorbire în limbă trebuia în biserica străveche să se facă o traducere (1 Corinteni 14,27-28). Textul este clar: »... Dacă nu este cine să tâlmăcească, să tacă în Biserică. ...« În privința aceasta am constatat o neascultare vizibilă și aproape generală față de porunca lui Pavel, care vorbea mai mult și mai bine în limbi decât toți ceilalți. Învățătura lui a fost rareori urmată. Știți dumneavoastră, că eu uneori aș fi preferat să nu se traducă ce s-a spus? M-am rușinat de aceste traduceri. Ceea ce nu s-a tradus se putea presupune că este inspirat; căci nu se înțelegea. Dar dacă avea loc o traducere, ceea ce am înțeles dădea naștere la indispoziție. De cele mai multe ori era de o sărăcie, că și ultimul din clasă s-ar fi roșit. Aproape întotdeauna era banal și neînsemnat. Mi-am zis: ar fi putut tot așa de bine s-o spună în franceză. De fapt, erai mai mult zidit de anumiți predicatori și frați, când predicau în limba maternă, decât când vorbeau în limbi. Dar dacă și a traduce este un dar al Duhului, unde rămâne atunci sublimul promis, gândurile înalte ale adevărului supranatural? Căci dimpotrivă, tâlmăcirile constau deseori din locuri obișnuite, din idei neoriginale și banale. Pavel dimpotrivă, a fost răpit până în al treilea cer, unde a auzit cuvinte care nu se pot spune, pe care un om nu are voie să le rostească. Toate acestea nu le puteam înțelege. Mi-am zis: aceasta este ca și cum un pahar cu apă, înainte de a-l bea, îl descompui prin electroliză în oxigen și hidrogen, pentru ca apoi, după această procedură complexă, să combini din nou elementele componente, ca astfel în cele din urmă să poți bea apă. Nu se poate bea direct de la izvor, așa cum este? Uneori mi-am reproșat, că sunt prost, deoarece îmi pun așa de multe întrebări. În fond ar trebui să-mi fie suficientă afirmația lui Pavel: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi« (1 Corinteni 14,5).

Vorbire în limbi sau celibat

Deodată mi-am amintit, că același apostol, care a spus: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi«, spune de asemeni în aceeași scrisoare: »Aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine« (1 Corinteni 7,7). În greacă aceste două expresii sunt identice. Aceasta mi-a dat sentimentul de a fi cu adevărat prost, căci cel care mi-a dat aprobarea pentru vorbirea în limbi, mi-a dat-o și pentru celibat. Însă nicidecum nu aveam intenția să rămân necăsătorit. Mi-am zis: doresc pe una și resping pe cealaltă – aceasta nu merge. Aceasta îl va face pe unul să zâmbească. Cu toate acestea, între cele două dorințe ale lui Pavel este legătură doctrinară, dorința de a vorbi în limbi și dorința de celibat. Căci corintenilor, cărora le-a spus: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi«, le-a spus și: »Aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine«, și anume necăsătorit. Mi-a devenit clar, cât de arbitrară poate să fie alegerea noastră și cu câtă lipsă de jenă dăm la o parte locuri din Scriptură, care ne deranjează, ca să ne agățăm de acelea care se îndreaptă în direcția dorințelor noastre. Facem gimnastică la trapezul ridicat, ca să împăcăm ce nu este de împăcat: aceia – vai, ce paradox! – care confirmă, că toți trebuie să vorbească în limbi, confirmă și că nu toți trebuie să rămână necăsătoriți. În numele căror reguli de interpretare a Bibliei ajungem la astfel de încurcături? Nu ar fi fost mai cinstit să se recunoască, că nu toți corintenii au fost chemați la celibat și tot așa nu toți au fost chemați să vorbească în limbi? Pavel însuși permite aceste două lucruri: pe de o parte, că nu toți au darul celibatului (1 Corinteni 7,7) și pe de altă parte, că nu toți au darul vorbirii în limbi, spunând: »Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? ... Toți sunt făcători de minuni? ... Toți vorbesc în alte limbi?« (1 Corinteni 12, 29-30). Să pui astfel de întrebări înseamnă să răspunzi la ele.

Limba îngerilor

În același timp un coleg predicator mi-a răspuns la întrebarea referitoare la neînțelegerea vorbirii în alte limbi, că ar putea fi vorba de limba îngerilor. Sărmani îngeri, mi-am zis, nu pot să se exprime mai bine? Aceasta să fie limba îngerilor și a cerului ... Am fost dezamăgit. Mi-am imaginat altceva. Am mers chiar așa de departe să gândesc (ce blasfemie, Dumnezeu să mă ierte): dacă aceasta este limba îngerilor, atunci eu vorbesc mai bine decât ei! Dacă Goethe ar fi în cer, nu ar fi ușor pentru îngeri să discute cu el. El i-ar trimite pe toți înapoi pe banca școlii! Nu, sincer spus, explicația acestui predicator nu m-a mulțumit nicidecum. Mi s-a părut a fi un pretext la o întrebare totuși așa de arzătoare. Dar pentru că Biblia a spus-o, ar trebui să fie adevărat. În credință a trebuit să accept, să mă supun și să-L rog pe Dumnezeu pentru iertare, pentru că m-am exprimat greșit cu privire la modul de exprimare cu care El a înzestrat pe îngerii Lui. În fond: nu este Domnul Judecătorul hotărârilor Sale? (Romani 11,34-35)

Deoarece acest predicator s-a referit la Biblie, m-am hotărât să mă uit eu însumi ce spune ea în privința aceasta. Din păcate a apărut o altă neplăcere alături de celelalte! Am găsit numai următoarea frază: »*Dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești ...*« (1 Corinteni 13,1). Lăuntric mi s-a făcut rău. M-am simțit înșelat, în cel mai înalt grad, prin această răstălmăcire a Cuvântului lui Dumnezeu. Căci sare în ochi, că Pavel folosește aici cuvântul de exagerare »**dacă eu**«. Pavel nu a avut niciodată cunoștința tuturor tainelor, căci el confirmă câteva rânduri mai jos, că el cunoaște numai parțial (1 Corinteni 13,12). Niciodată Pavel nu și-a jertfit trupul prin ardere. Și tot așa, el nu a vorbit toate limbile îngerilor și ale oamenilor. El folosește această formă de conjunctiv. Orice copil înțelege această formă de vorbire. Cu atât mai puțin Pavel putea vorbi limba îngerilor, atunci când el cu privire la această limbă a explicat formal, că ea nu poate fi vorbită de nici un om (2 Corinteni 12,4). Cum putea un om, pe care eu îl consideram matur, cum putea păstorul unei comunități să susțină un asemenea gând cu o așa prostie? Am fost distrus. A fost un caz unic, recunosc, dar omul nu era un oarecare, și mă tem, că mulți au folosit acest argument în favoarea lor. Acesta este drumul cel mai bun pentru a păgubi, decât pentru a fi de folos.

Capitolul 4

Două feluri de vorbiri în limbi

Din fericire, alături de această explicație omenească, supărătoare, a existat și una bună, una biblică. Partea de neînțeles a vorbirii în limbi a devenit pentru mine acceptabilă prin confirmarea lui Pavel, că cine vorbește în limbi nu este înțeles (1 Corinteni 14,2). Acum, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu mai exista nici un motiv pentru despicarea firului în patru! Mulțumesc, frate mai mare Pavel! Deci dacă oamenii vorbesc așa de rău – chiar și în limbi – atunci nu este greșea înțelesului. Mulțumesc, iubite apostol Pavel, că în felul tău ne amintești, că lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, iar cele ascunse sunt ale lui Dumnezeu (Deuteronom 29,29). În momentul când eram preocupat cu această problemă, acest text a avut valoare de aur pentru mine, ca să-mi trag răsuflarea și să răsuflu ușurat. Desigur, problema nu a fost înlăturată din cale, dar acolo unde am ajuns acum în căutarea mea după adevăr, am simțit acest cuvânt inspirat al aceluia care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți, ca o oază mică la plimbarea mea spirituală sub razele dogoritoare ale părerilor contradictorii! Deci eu nu trebuia să înțeleg și nu trebuia să mă neliniștesc – ce ușurare! M-a îmbunătățit ca o liturghie în limba latină - și avea aceeași abureală, puțin misterioasă, dar nicidecum neplăcută. Acum trebuie să recunosc, că adversarii vorbirii în limbi au început să-mi provoace teamă. Dacă eu nu mai eram 100% pe linia carismatică, mai eram încă 99% și speram să recâștig acel un procent, care mi-a fost răpit – și anume mai puțin prin arhitectii apărării lui. Acest singur verset deosebit al previziunii divine mi-a permis să cred împreună cu frații mei de la Rusalii, că au existat două feluri de vorbiri în limbi: vorbirea în limbi din Ziua cincizecimii, care a fost înțeleasă de toți (Faptele Apostolilor 2,8) și aceea, despre care Pavel vorbea corintenilor, pe care nimeni nu o mai putea înțelege (1 Corinteni 14,2). Cu o mare ușurare am constatat în continuare, că adversarii și apărătorii nutreau o oarecare concordanță în acest punct. Vorbirea în limbi, despre care vorbea Pavel, nu mai era aceeași vorbire în limbi ca cea din Ziua cincizecimii. Aleluia! Când voi întâlni pe Pavel în cer, îi voi strânge mâna și îi voi mulțumi pentru scrierea acestor cuvinte. Datorită lor, cu toată nesiguranța în această problemă, am putut să rămân sigur în credința în statornicia punctului meu de vedere.

Copilul, care s-a ars, evită focul

Acest cuvânt biblic »nimeni nu-l înțelege« era o adevărată descoperire; au existat deci cu adevărat două feluri de vorbire în limbi. Însă eu am fost așa de mult opărit prin ceea ce am trăit, că nici această confirmare nu am luat-o ca fiind adevărată. Mă țineam de vechile mele metode. Deoarece Biblia este etalonul nostru în comportare și credință, am preferat să mă aplec sub ceea ce Duhul Sfânt a lăsat să se scrie. Voiam să verific dacă cu adevărat erau două feluri de vorbire în limbi. Ce-ar fi, dacă antagonismul celor două texte s-ar dovedi că este numai o contradicție aparentă? Gândul acesta a făcut să mă treacă fiorii, și am ezitat mult timp, înainte de a mă decide pentru această verificare. În Biblie sunt așa de multe contradicții aparente, care nu rezistă la o verificare profundă și serioasă. În continuare am procedat astfel: cu ajutorul unei concordanțe am înșiruit toate versetele care se referă la vorbirea în limbi, fără să exclud vreunul. Am găsit aproximativ treizeci. După aceea mi-am îndreptat atenția spre textul în limba greacă și am găsit următoarele:

1. Că în toate locurile, unde este vorba de vorbirea în limbi, este aceeași expresie.
2. Că traducerea franceză redă exact textul din limba greacă, și că, pe baza calității acestei traduceri, este de prisos să alături acest text.

Dar este deci evident, că o diferență între vorbirea în limbi din scrisorile lui Pavel și vorbirea în limbi din ziua cincizecimii ar fi trebuit să se reflecte în felul de exprimare. Dar nu era așa. Luca, scriitorul Faptelor Apostolilor, folosește în capitolul al doilea aceleași cuvinte ca și Pavel în

capitolele 12, 13 și 14 ale scrisorii sale adresate corintenilor. Dar dacă cele două vorbiri în limbi erau diferite, așa cum am presupus eu, Luca ar fi marcat această diferență cel puțin printr-o altă formulare, căci cartea Faptele Apostolilor a fost scrisă după scrisoarea către Corinteni. Această scrisoare a lui Pavel era mult răspândită în adunările de atunci, și Luca – se înțelege de la sine – cunoștea conținutul ei. În afară de aceasta el era unul din însoțitorii lui Pavel în călătorie. Deci dacă vorbirea în limbi, despre care vorbește el în cartea sa, ar fi fost diferită de aceea pe care o amintește Pavel, cu siguranță Luca ar fi scos în evidență această diferență, ca să evite orice fel de încurcătură. Dar nu este așa. El vorbește despre ceea ce și Pavel vorbește și folosește aceleași cuvinte, ca să descrie aceleași lucruri. Atât în unul cât și în celălalt caz este cuvântul „glōssa”. Textul grec este clar. Această constatare nu mi-a fost oportună. Existau numai două posibilități de clarificare a situației:

- a) O contradicție; o ipoteză, pe care o respinge orice creștin care este convins de inspirația Bibliei.
- b) Un singur fel de vorbire în limbi; dar atunci rămâne de explicat, de ce Pavel pare să scrie contrariul a ceea ce a scris Luca.

Pavel avea în vedere limbi, care erau tot așa de cunoscute, ca și limbile amintite de Luca, când spune: »Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși niciuna din ele nu este fără sunete înțelese« (1 Corinteni 14,10). În privința aceasta Pavel se gândește la limbile omenești. Dacă ele erau din lumea noastră, de ce nu au mai fost înțelese de corinteni, așa cum a fost cu câțiva ani mai înainte în Ierusalim? Nu este Dumnezeu Același, ieri, azi și în veșnicie? Ce problemă grea și complexă stătea în fața mea! Prin rugăciune, prin studierea Scripturii și datorită ajutorului Duhului Sfânt, nodul s-a dezlegat ca de la sine. Era așa de simplu și de evident, că m-am îndoit de cele descoperite. Nu am spus nimănui nimic despre aceasta. Câteva luni mai târziu mi-a povestit un frate american exact același lucru, exact ceea ce mie mi s-a descoperit cu câțiva timp înainte, fără să îi fi povestit ceva din descoperirea mea. Dar dacă altcineva a făcut exact aceeași descoperire, aceasta este așa, deoarece Duhul Sfânt, astăzi ca și atunci, este la lucru în aceia care nu se mulțumesc cu cele auzite, ci zi și noapte cugetă la Cuvântul Său și Îl poartă în inima lor (Psalmul 1,2).

Rusaliile astăzi

Ce s-a petrecut de fapt atunci în Ierusalim, că toți cei prezenți, deodată au înțeles pe acești oameni, care vorbeau limbi străine, pe care ei niciodată nu le-au învățat? Limbi *ca de foc* s-au așezat pe ucenici la venirea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2,3). Ei vorbeau clar și detaliat în limba maternă a celor prezenți. Cincisprezece țări și popoare, și drept urmare cincisprezece limbi, sunt amintite (Faptele Apostolilor 2,9-11). Și deoarece ei veniseră din aceste țări, ei înțelegeau totul. Aceasta nu era magie, mi-am zis eu, căci acolo erau cincisprezece popoare cu cincisprezece perechi de urechi, ca să înțeleagă. Trimiterea era supranaturală, primirea era naturală.

Să presupunem că acolo erau cincisprezece corinteni – fiecare dotat cu un aparat de înregistrare - și fiecare ar fi înregistrat o limbă, pe care (atunci) o cunoștea bine. Mergem mai departe: să presupunem că aceștia, după întoarcerea lor în adunarea din Corint ar fi prezentat cele cincisprezece înregistrări creștinilor de acolo, care abia dacă cunoșteau mai mult de o limbă sau două. Concluzia inevitabilă ar fi fost aceea a lui Pavel: nimeni nu a înțeles ceva. În mod forțat, căci cele mai multe din aceste limbi nu erau înțelese de nimeni în Corint (1 Corinteni 14,2). Să mergem încă un pas mai departe: dacă aceste înregistrări s-ar fi putut păstra câteva secole și în timpul nostru ar fi redată într-o biserică din Zürich, München sau Madrid, rezultatul ar fi fost același. Aceste cincisprezece limbi, care atunci în Ierusalim au fost înțelese de fiecare, astăzi ar fi tot așa de puțin înțelese ca și atunci în Corint.

Să ne imaginăm acum invers, toată adunarea din Corint s-ar fi mutat în Ierusalim. Corinteni ar fi înțeles toate cuvintele care au fost rostite în „limbi” în acea zi, cele care în chip minunat au

fost rostite în limba lor – limba greacă. Ei însă nu ar fi înțeles nimic din celelalte paisprezece limbi. În mod forțat. Și dacă limba greacă nu ar fi stat în ziua aceea în programul Duhului Sfânt, ei nu ar fi înțeles absolut nimic. Exact aceasta avea loc în adunările comunității din Corint. Prin Duhul se vorbea în altă limbă decât limba greacă. Nimeni nu înțelegea ceva, nu pentru că se vorbea într-o limbă estatică, ci foarte simplu, pentru că nu era limba greacă. Ce s-a vorbit acolo era pentru ei tot așa de neînțeles, ca un apel telefonic din Japonia adresat cuiva care înțelege numai limba germană.

Este momentul să subliniem încă o dată, că nu este vorba de o vorbire estatică, așa cum încearcă unii să mă convingă. Acest gând este tot așa de străin textului original din limba greacă, ca și traducerii noastre obișnuite.

Când măgărița lui Balaam – mânată în chip supranatural de Duhul Sfânt – a început să vorbească, ea nu se exprimă într-o limbă extatică, neînțeleasă. Ea se face foarte bine înțeleasă de stăpânul ei, vorbind aceeași limbă ca și el (Numeri 22,28).

„Ciudățenia“ lui Dumnezeu face o măgăriță mută să vorbească cu glas omenesc cuvinte înțelese și în felul acesta să oprească pe proroc din nebunia lui (2 Petru 2,15-16). Dumnezeu a vorbit, fie prin Cuvântul Său, prin îngerii Săi, prin prorocii Săi și chiar printr-o măgăriță, totdeauna și fără nici o excepție oamenilor pe înțelesul lor.

Cum aş putea să presupun, că acest Dumnezeu, care face un măgar să vorbească ca un om, ființe, pe care El le-a făcut după chipul Său, le cheamă în lucrarea Sa, ca să-i facă să vorbească mai rău decât o măgăriță?

Ce dovedește aceasta?

Că vorbirea în limbi a corintenilor nu era nici pălăvrăgeală ecstatică, neînțeleasă, nici o limbă cerească neînțeleasă, ci ea era o limbă națională, înțeleasă, așa cum a fost aceea din ziua de Rusalii în Ierusalim. Și dacă noi, așa cum spune Pavel, astăzi nu înțelegem, atunci este din cauză că noi ca și Pavel sau ca și corinteni nu cunoaștem cincisprezece limbi, ca să le înțelegem. Noi înțelegem numai atâtea limbi câte am învățat, și nu mai multe. Aceasta este tot așa de clar cum unu plus unu face doi. În urma unui studiu mai atent am observat că corinteni nu au fost singurii care nu au înțeles aceste limbi. La Rusalii, în care incontestabil erau limbile naționale de atunci, care în chip minunat au fost vorbite prin Duhul, erau mulți iudei, care de asemenea nu au înțeles această limbă. Relatarea din Faptele Apostolilor ne face să înțelegem, că în ziua aceea erau prezenți două categorii de iudei:

1. Iudei pelerini din toate națiunile, un fel de pelerinaj, care au stat numai temporar în Ierusalim (versetul 5 și versetul 14).
2. Iudei băștinași, din Palestina.

După ce Petru a vorbit cu Dumnezeu în limbi, a spus taine (1 Corinteni 14,2) și a vestit minunile lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2,11), el a vorbit *oamenilor*.

El le-a explicat – de data aceasta nu în limbi – ce tocmai a avut loc. Călăuzit de Duhul Sfânt, Petru a făcut diferența între iudeii băștinași și ceilalți iudei: »Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, ...« (Faptele Apostolilor 2,14).

Primii au înțeles în mod natural ce li s-a spus în limba lor națională (versetul 6 și 8). Ceilalți dimpotrivă – băștinașii – care nu cunoșteau această limbă, nu au înțeles nimic. Ei au înțeles vorbirea în limbi tot așa de puțin ca și corinteni. Drept urmare ei au considerat darul vorbirii în limbi de la Rusalii exact așa cum Pavel spunea treizeci de ani mai târziu corintenilor: »Nu se înțelege.« Acest eveniment s-a reflectat în două reacții foarte diferite: iudeii, care erau în călătorie, au înțeles ce s-a spus în limba lor. Ei se mirau pur și simplu și nu știau cum să considere aceasta (versetul 12). Ceilalți însă au considerat vorbirea în limbi ca fiind beție (Faptele Apostolilor (2,13). Deoarece ei vorbeau și înțelegeau numai limba aramaică, n-au înțeles sensul acestei vorbiri minunate, dar oportună, așa cum din aceleași motive nici corinteni n-au înțeles. Trei lucruri mi-au devenit acum clare:

1. Era vorba de limbi vii, articulate, de limbile naționale din timpul acela.
2. »Nu înțelege nimeni«, dacă te excluzi pe tine însuși, poate deveni un pretext comod, pentru a face pe oameni să creadă, că ce se practică în comunitățile de astăzi, este cu totul pe linia bisericii apostolice, cu toate că – atât la ei cât și la noi – nu se înțelege nimic! Această dialectică a deschis ușa și poarta unei imitații înșelătoare, care este mai puțin controlabilă decât abuzul de »nu înțelege nimeni« și face chiar imposibilă orice verificare.
3. Că Pavel nu a permis – cu toată veridicitatea acestui dar în timpul acela -, ca ea să fie practică fără o traducere (1 Corinteni 14,27); că adunarea credincioșilor nu era locul unde să se folosească acest dar; că era mai bine să se tacă și să se vorbească cu sine însuși, decât să-l folosești în astfel de împrejurări (1 Corinteni 14,28).

Pavel – sub autoritatea Duhului Sfânt – reglementează folosirea acestui dar și condamnă abuzarea de el, și anume într-un moment al istoriei Bisericii când această carisma avea deplina ei justificare. Pavel putea chiar să spună despre sine: »*Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți*« (1 Corinteni 14,18). Este de înțeles. Apostolia lui printre oamenii care vorbeau alte limbi a fost pusă la îndoială de către adversarii lui iudei. El le-a arătat clar, că limbile străine – tot așa de bine ca și limba proprie – puteau să laude pe Dumnezeu lui Israel. Și ca să dovedească, acest fariseu de odinioară a vestit într-o limbă străină cu buzele lui de iudeu printre iudei minunile Dumnezeului iudeilor! Minune pentru unii (iudei întorși la Dumnezeu și păgâni întorși la Dumnezeu), focul judecății pentru alții (iudeii necredincioși), care i-a umplut de gelozie și i-a făcut să scrâșnească din dinți.

Capitolul 5

Semnul și scopul lui

Trebuie să revin la întrebarea, care mi-a creat mult timp greutate, și al cărei răspuns încă îmi lipsea. Sigur vorbirea în limbi era un semn, dar pentru cine era acest semn? Înainte să aflu pentru cine era semnul, mi-a devenit clar pentru cine nu era semnul. Am citit cu atenție scrisoarea lui Pavel adresată corintenilor și m-am lovit de următoarea confirmare (1 Corinteni 14,22).

Un semn nu pentru credincioși

Mi-am frecat ochii. Am citit eu corect? Da, am citit corect. Acest semn nu era pentru credincioși. De ani de zile am citit acest text, fără să-l văd cu adevărat; acum el mă înțepa formal în ochi. Niciodată nu mi-a atras cineva atenția asupra acestei învățături a Duhului Sfânt. Ce se învăța în biserici, era de cele mai multe ori contrariul. Mereu am auzit oameni spunând, că este un semn pentru credincioși, că credincioșii trebuiau să caute acest semn pentru ei înșiși și mai ales, că semnul era, pentru ca credincioșii să primească o treaptă spirituală superioară. La început neliniștit, apoi încurcat, am întrebat pe diverși slujitori ai lui Dumnezeu, ce vrea să însemne aceasta. Tăcerea și informațiile confuze mi-au arătat clar, că nici ei nu au înțeles acest text și că întrebarea mea i-a lăsat fără răspuns. Eram conștient de mărimea efortului. Capitalul încrederii mele s-a epuizat foarte mult. Această lovitură de străpungere a zidului, care a produs spărturi în frumoasa mea fațadă, nu a venit de la adversarii vorbirii în limbi, ci de la acest apostol Pavel, pe care îl admiram foarte mult. A urmat un fel de reacție înlănțuită. Și alte versete din Biblie mi-au devenit deodată de înțeles.

Desigur, dacă acest semn ar fi fost pentru credincioși, Pavel i-ar fi încurajat să-l arate în Biserică printre credincioși. Dar dimpotrivă, Pavel i-a sfătuit să renunțe la această practică în Biserică. În afara Bisericii el vorbea în alte limbi mai mult decât ei toți, dar în Biserică prefera să spună mai bine cinci cuvinte înțelese decât zece mii în altă limbă (1 Corinteni 14,19). Cu alte cuvinte, el era de două mii de ori mai mult împotrivă, ca în Biserică să se vorbească în altă limbă, decât să se folosească vorbirea în limbi. Niciodată nu mi-ar fi spus cineva aceasta. Și aceasta din motive bine întemeiate. Au fost momente când eu eram furios pe aceia care mi-au ascuns aceste lucruri, și mânios pe mine însumi, care au scuipat țânțarul și au înghițit elefantul. O, Dumnezeule! Să aibă totuși dreptate adversarii vorbirii în limbi? Eram ferm hotărât să nu evit nici un efort. Mă simțeam insultat în părerile mele. M-am hotărât să tratez lucrurile foarte serios. Destul am încercat să înaintez în aceste probleme cu ajutorul mijlocitorilor (Ioan 4,42). Voiam să mă ocup cu toată seriozitatea de aceste lucruri, începând de la temelia lor. Am devenit conștient, cât de periculos este să cunoști o doctrină numai pe baza fragmentelor, din cele auzite sau pe baza „experiențelor”, care chipurile se referă la acestea. Și odată mai mult am constatat, că texte, care negru pe alb ne-au fost date de două mii de ani, au scăpat atenției noastre.

Un semn pentru cine?

Ceea ce m-a dus pe urme, sunt cuvintele »Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși« și în mod deosebit textul care urmează, »*ci pentru cei necredincioși*« (1 Corinteni 14,22). Dar care necredincioși? Singur mi-am creat probleme inutile, căci răspunsul este inclus în versetul respectiv, în care Pavel ne încurajează să fim oameni mari, maturi cu mintea (1 Corinteni 14,20), și citează cuvintele lui Isaia, unde se spune (1 Corinteni 14,21): Cine este **acest popor?** Iudeii – pentru iudeii necredincioși. Era un semn pentru acești iudei, care nu voiau să creadă în mântuirea păgânilor și i se împotriveau cu toată putere (1 Tesaloniceni 2,16). Cu aceasta răspunsul la întrebare a venit deodată. Da, aceasta este ținta, semnul! Deodată întreaga

Biblie revărsa înaintea mea seva vieții și adevărul. Tot filmul împotrivrării înverșunate a iudeilor față de tot ce le era străin se derula înaintea ochilor mei.

Iona

Văd înaintea mea pe Iona, care nesocotește pe martorii străini (oamenii din Ninive) ajungând chiar la neascultare față de Dumnezeu (Iona 1,3). El vrea mai degrabă să fugă la Tars, decât să ducă cuvântul mântuirii la Ninive. El se ceartă cu Dumnezeu. În loc să se roage pentru mântuirea acestui oraș mare, el le dorește pieirea! Pentru el Domnul este Dumnezeul lui Israel, și al nimănui altuia. În orice caz nu al acestor oameni străini, odioși. În indignarea lui merge așa de departe, că își dorește moartea. Dacă Ninive trăiește, atunci el, Iona, vrea să moară! El reproșează lui Dumnezeu, ceea ce constituie lauda Lui: El este Salvatorul oamenilor din toate limbile, toate semințiile, toate popoarele și națiunile. Acest duh de respingere și de necredință se va confirma pe parcursul secolelor. Ei (iudeii) aparțin Domnului (lui Iehova) și Domnul aparține lor; cercul este închis. Ceilalți sunt condamnați. Orice încercare de înfrățire sau chiar numai toleranță față de oamenii, care vorbesc o altă limbă, îi umple cu ură înverșunată (1 Tesaloniceni 2,16). Moarte celorlalte limbi și popoarelor care vorbesc aceste limbi! Numai să amintești, că oameni, care vorbesc o altă limbă, ar putea avea parte de bunătatea lui Dumnezeu, aceasta ar însemna să-ți pui viața în joc (Luca 4,29, Faptele Apostolilor 22,21-22). Ei au dus chiar și pe Domnul Isus pe creasta muntelui, ca să-L arunce în prăpastie, când le-a spus: *»erau multe văduve în Israel pe vremea lui Ilie ... și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului«* (Luca 4,25), și spre furia lor cea mai mare a adăugat: *»Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, sirianul«* (Luca 4,27). În ochii lor aceasta era suficient, ca să merite moartea.

Că și samaritenii, cu toate că erau rude apropiate ale iudeilor, nu au scăpat de împotrivrările lor rasiste, arată următoarea istorisire: când într-o zi Isus nu a fost primit într-un sat al Samaritenilor, ucenicii Lui, care fără îndoială se considerau urmași ai lui Ilie, L-au întrebat: *»Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie ...«* (Luca 9,54). Dar Isus le-a răspuns: *»Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți«*. Cea mai mare jignire pentru un iudeu era să fie numit „samaritene!”. Dacă spuneau așa, spuneau totul și scuipau pe pământ. Mai târziu, după primirea Duhului Sfânt, ei trebuiau să se întorcă la aceiași samariteni și să se roage să vină din cer nu foc să-i mistuie pe toți, ci să li se dea harul deplinei mântuirii (Faptele Apostolilor 8,15).

Chiar și apostolii

Această povară moștenită era așa de lipită de ei, căci chiar și creștinii iudei au rămas necredincioși față de adevărul, că mântuirea va fi dată și oamenilor care vorbesc alte limbi: când Petru a fost trimis de Duhul Sfânt la Cornelius și toți s-au întors la Domnul, unii apostoli n-au înțeles aceasta. Petru a fost muștrat, pentru că a predicat păgânilor vestea bună. Era necesar, ca el să le povestească ce a avut loc: că el, Petru, a văzut, cum Duhul Sfânt s-a coborât peste Corneliu și casa lui, așa cum s-a coborât la început peste ucenici (Faptele Apostolilor 11,15). A fost un șoc pentru ei, deoarece semnul era destinat lor. Ei, cei care credeau, că „Dumnezeul drag” primește numai de la evrei, nu puteau înțelege că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a dat cântarea de laudă lui Dumnezeu oamenilor pe care ei îi detestau, pe ei și limba lor. Complet derutați de această revelație au spus plini de uimire: *»Dumnezeu a dat deci și națiunilor pocăința, ca să aibă viața«* (Faptele Apostolilor 11,18). Ei nu au putut să-și revină din aceasta. Dumnezeul lui Israel să fie și Dumnezeul păgânilor?! Semnul vorbirii în limbi era necesar, pentru ca ei să poată înțelege această realitate. Dar ei erau așa de împietriți, că mereu au căzut în vechea lor credință. Nu puteau să se desprindă de ce erau mai înainte. Era un fel de a doua natură, așa că după câțiva ani mai târziu chiar și la apostolul Petru a apărut această atitudine spirituală greșită. Această relatare

se găsește în Galateni 2,11-14. Era nevoie de un om supradotat, un om de mărimea lui Pavel, ca să priceapă repede acest adevăr și să-l prezinte tuturor (Galateni 2,5).

Chiar și Petru

Petru a trebuit să se lase scuturat de Pavel, așa cum se scutură un prun, căci lipsa lui de înțelegere era cu mult mai gravă, căci lui i s-a vestit mai clar decât celorlalți universalitatea Evangheliei (Galateni 2,11-14). Dar dacă iudeii întorși de curând la Domnul întâmpinau cu o astfel de măsură de necredință mântuirea care depășea granițele lui Israel, ce se putea atunci aștepta de la iudeii păcătoși și fanatici? Vedem aceasta în episodul din Antiohia. Când iudeii au văzut mulțimea păgânilor, care asculta Cuvântul lui Dumnezeu și l-au primit, s-au umplut de gelozie, și s-au împotrivit celor spuse de Pavel, l-au jignit și l-au batjocorit (Faptele Apostolilor 13,45). Atitudinea lui Iona s-a propagat! Dar când ei au auzit pe Pavel și Barnaba spunând: »Te-am pus ca să fii Lumina națiunilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului« (Faptele Apostolilor 13,47), au început să prigonească pe cei doi și i-au alungat din cetatea lor (Faptele Apostolilor 13,50). Din Antiohia au plecat spre Iconia, unde i-a așteptat același lucru, chiar și mai grav! Pavel și Barnaba, plecați! (Faptele Apostolilor 14,5-6)

Moise a prorocit

Era împlinirea literalmente a cuvintelor rostite de Moise cu 1500 de ani în urmă: »Îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere« (Deuteronom 32,21; Romani 10,19). Această antipatie pătimasă față de păgâni își are originea în trecutul îndepărtat. Popor ales, predestinat, al lui Dumnezeu – desigur, ei erau așa, dar ei au inversat sensul dorit de Dumnezeu al acestui privilegiu. Întreaga lor istorie era aceea a unui popor pus deoparte, despărțit de celelalte popoare, seminții, națiuni și limbi. Dar această despărțire de cei răi, de slujirea la idoli și toate celelalte fapte de rușine ale celorlalte popoare nu trebuia să însemne din cauza aceasta ură, dispreț, mândrie și aroganță! Ei au devenit mai catolici decât papa și au mers așa de departe, să excludă pe toți cei care nu le aparțineau și să blocheze accesul la Dumnezeu lor, în loc să-L facă cunoscut și altora. Și atunci când Dumnezeu Însuși S-a descoperit păgânilor – prin care se împlinesc profețiile până la ultima literă – ei aproape că mor de gelozie. Același lucru s-a repetat în Tesalonic, unde iudeii geloși au luat cu ei bărbați răi din plebe, au smuls o mulțime de la garduri și în cele din urmă au produs neliniște în cetate (Faptele Apostolilor 15,5). De ce toate acestea? Deoarece cei care nu erau iudei, oameni cu o altă vorbire, au crezut în Dumnezeul lor – chiar dacă într-un fel cu totul altul. Aceasta nu le-a plăcut, le-a încurcat socotelile.

Pe treptele cetății

Mult mai frumos urmau să decurgă lucrurile în Ierusalim, când Pavel s-a întors aici. Ce relatare captivantă citim în capitolul 22 din Faptele Apostolilor! Pavel – ca deținut – stă în picioare pe treptele cetății și cu un gest al mâinii cere să ia cuvântul. El vorbește în ebraică, și o liniște adâncă se răspândește în jur. Toți își rețin respirația, ca să-l audă mai bine. Pavel povestește despre o întâlnire cu Hristos pe drumul spre Damasc, despre întoarcerea lui la Dumnezeu. Ascultătorii îi sorb cuvintele ieșite de pe buze, nimeni nu-l întrerupe. Nemișcați îl aud vorbind despre trecutul lui, despre distincțiile lui, despre activitățile și râvna lui pentru cauza iudaică. El le povestește despre arătarea lui Isus, și ei nu se mișcă. El vorbește despre botez, și ei încă nu se mișcă. Însă în clipa când el pronunță fraza: »Du-te, că te voi trimite departe la neamuri«, poporul se pune în mișcare; cuvintele lui încă mai plutesc deasupra capetelor. Până la cuvântul »neamuri« au ascultat nemișcați. Acum încep să facă gălăgie, își aruncă hainele, aruncă cu țărână în văzduh și strigă: »Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!« (Faptele

Apostolilor 22,22). Prin ce a fost provocată această explozie? Ideea că Dumnezeu lor urma să fie Dumnezeu tuturor celorlalte popoare și limbi. Devine deci ușor de înțeles de ce vorbirea în limbi era semnul acestui mare adevăr. Este necredința în mântuirea păgânilor cea care îi face să se lege cu jurământ și să jure că nu vor mânca până când apostolul păgânilor nu va fi omorât (Faptele Apostolilor 23,12) – acela, care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți.

Încă odată Iona

Iona a acționat la fel. El s-a îmbufnat față de Domnul, s-a așezat la marginea cetății, ca să aștepte nimicirea ei. Și acolo, sub planta de ricin – preocupat pe deplin cu speranțele lui îngrozitoare – se plânge că pedeapsa lui Dumnezeu se lasă așa de mult așteptată. El dorește moartea acestui popor, pe care Domnul vrea să-l salveze. Iona, care reproșează lui Dumnezeu crucea cetății Ninive, este tatăl spiritual al apostolilor – da, dumneavoastră citiți corect – al apostolilor, care făceau reproșuri lui Petru, deoarece el a vestit Evanghelia păgânilor (Faptele Apostolilor 11,1-3). De necrezut! Vorbind spiritual, toți erau puțin greu de auz. Și Petru era la fel, cu toate că el a trăit evenimentele deosebite din ziua de Rusalii. Cu toate că el a vorbit în limbi în această zi, ca să se adreseze oamenilor care vorbesc alte limbi, el a avut nevoie de viziunea feței de masă venită din cer umplută cu animale, pe care el le considera necurate. De trei ori a trebuit Domnul să-i repete: *»Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat.«* De trei ori a trebuit Domnul să-i vorbească lui Petru, până când acesta s-a hotărât să meargă, spunând: *»În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice națiune, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de el.«* (Faptele Apostolilor 10,9-16 + 34.35)

Toți?

Abia după acest eveniment Petru rostește renumitul cuvânt »oricine«, și cu acest cuvânt cheie marchează una din clipele cele mai mari ale istoriei: *»Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.«* (Faptele Apostolilor 10,43) Acest »oricine« îmi oferă ocazia să remarc o lipsă de cunoaștere, în care m-am aflat timp de douăzeci de ani: un aspect foarte important din Ioan 3,16 mi-a scăpat. Acest verset, pe care milioane de creștini îl cunosc pe de rost, conține un adevăr doctrinar, pe care eu l-am trecut total cu vederea. Isus a spus lui Nicodim: *»Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu ...«* - pe cine? *Lumea.* Un iudeu n-ar fi spus niciodată așa ceva; nici Iona, nici Petru, și nici ceilalți. Toți ar fi spus: *»Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu pe Israel.* Deja așa de devreme Domnul face cunoscut în Evanghelie raza de acțiune a dragostei Sale: toată lumea, constând din națiuni, popoare, seminții și limbi. Motivul sentinței lui stătea scris pe cruce în trei limbi (Ioan 19,20): latină, limba juridică, în greacă, limba comercială, și ebraică, limba religiei. Fără să știe autorii acestei inscripții proclamau începând din momentul acela legătura mondială a Evangheliei. Inscripția poartă în sine germenele mării porunci, care urma să fie proclamată câteva zile după aceea: *»Mergeți în toată lumea și faceți ucenici din toate popoarele.«*

Chestiunea era clară, dar eu am o natură de luptător și voiam astfel să merg până la sfârșit cu cercetările mele. Ceea ce trebuia să mai cunosc era ...

Capitolul 6

... învățătura scrișorilor nouetamentale

Ioan scrie în scrisoarea sa o frază, care este așa de naturală, că ea totdeauna mi s-a părut a fi de prisos: »El (Isus Hristos) este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi« (1 Ioan 2,2). Este clar! Însă pentru iudei aceasta era mai puțin evident. Ioan era apostolul circumciziei, aceasta înseamnă, al iudeilor, și lucrarea lui a avut loc în cea mai mare parte printre ei. Și astfel el a trebuit să le spună tot mereu, că iertarea lui Dumnezeu, câștigată de Hristos la cruce, nu era numai pentru ei, ci pentru toate limbile și popoarele lumii.

Chiar și în cartea Apocalipsa - șaiszeci de ani după ziua de Rusalii – Ioan revine în mod diferit la aceasta. De nenumărate ori el vorbește despre o cântare nouă, care este în opoziție cu cântarea lui Moise.

Care este tema lui principală? Legătura Celui veșnic cu poporul ales și răscumpărat. Textul aproape că nu trece peste acest cadru. Este cântecul vechiului legământ. Dar ce spune cântarea nouă despre noul legământ?

»... ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice națiune.« (Apocalipsa 5,9) Cântecul lui Israel nu mergea așa de departe. Această dimensiune mondială nu era inclusă în el. Ca s-o poată cuprinde, avea nevoie de iluminarea lăuntrică prin Duhul Sfânt și un semn exterior, vorbirea în limbi.

O taină

Mă aplec asupra Bibliei, ca să ascult pe Pavel, medicul Bisericii. În scrisoarea sa adresată credincioșilor din Efes el explică, că păgânii și iudeii alcătuiesc un singur corp și sunt comoștenitori ai aceleiași făgăduințe (Efeseni 3,6). Pentru noi oamenii secolului 21, aceasta nu are nimic tainic în sine, dar Pavel o numește o taină. Căci pentru iudei această așezare pe aceeași treaptă cu păgânii era un adevăr cu totul nou, neașteptat, care putea fi înțeles numai cu ajutorul acestui semn mare al vorbirii în limbi, căci iudeii cereau semne (1 Corinteni 1,22). Iudeii, după exemplul lui Iona, voiau într-adevăr ca oamenii să fie mântuiți, dar nu toți, și în nici un caz păgânii. Însă Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2,4). Pavel urma să reia acest adevăr sub altă formă pentru Tit. El îi amintește de faptul, că harul lui Dumnezeu este izvorul mântuirii tuturor oamenilor (Tit 2,11). Pentru noii Iona ai Noului Testament aceasta nu era ceva de la sine înțeles. Pavel a trebuit să folosească ultimul său atu, ca să-i convingă; căci iudeii au ridicat între ei și păgâni un fel de zid de fier. Pavel a dărâmat zidurile de rușine înconjurate cu turnuri de veghere teologice – mai întâi, prin aceea că el prin Duhul Sfânt a vorbit limba oamenilor aflați de partea cealaltă a „zidului“, mai târziu, prin aceea că el i-a învățat, că Hristos aduce pace de partea ambelor părți a zidului. El vestea, că Hristos a făcut din cele două părți una singură și a dărâmat zidul de despărțire, dușmănia; în Sine Însuși Hristos a făcut din cei doi dușmani un singur om nou, prin aceea că El la cruce a împăcat pe cei doi, ca un trup, cu Dumnezeu și în felul acesta a înlăturat dușmănia. Isus a venit să vestească pace acelora care sunt departe (păgânii) și celor ce sunt aproape (iudeii), căci prin El și unii și alții au intrare prin același Duh la Tatăl (Efeseni 2,11-17). Aleluia! Pavel a exclamat plin de entuziasm: »Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc națiunilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos ...« (Efeseni 3,8) Însă nu toți erau de aceeași convingere ca și Pavel, care a fost botezat prin Duhul Sfânt, ca împreună cu toți oamenii, iudei sau greci, să alcătuiască un singur trup (1 Corinteni 12,13). Opoziția lor de neclintit trebuia să fie expusă focului botezului îngrozitor (1 Tesaloniceni 2,16). Da, aceste limbi străine, vestitoare ale unei Evanghelii așa de mare, semne ale unui legământ nou și mondial, trebuia să devină pentru ei un

foc, dar un foc al judecății. Mânia lui Dumnezeu trebuia să-i aprindă, așa cum se ard paie în foc (Matei 3,12).

Scopul

Ca să încheiem acest capitol: *scopul vorbirii în limbi* stă scris clar într-un text, pe care l-am citit și recitat de cincizeci de ori: în relatarea despre Rusalii (Faptele Apostolilor 2)! Totul stă scris acolo. La marea întrebare a oamenilor uimiți, ce ar putea să însemne vorbirea în limbi, Petru a răspuns foarte simplu cu cuvintele prorocului Ioel: »... voi turna din Duhul Meu peste orice făptură« (versetul 17). »Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit« (versetul 21). Oricine – orice făptură – acesta este răspunsul! Scopul? Să spună acestor iudei încorijibili, care veniseră din toate părțile, că Evanghelia era și pentru oamenii de pretutindeni! Și în felul acesta Pavel trage concluzia, că vorbirea în limbi este un semn – nu pentru credincioși, ci *pentru necredincioși*. Călăuzit de Duhul Sfânt, cu o claritate de netăgăduit Pavel desemnează pe acești necredincioși: pe iudei (1 Corinteni 14,21). În Noul Testament s-a practicat vorbirea în limbi numai în prezența iudeilor, căroră le și era adresată; și chiar și atunci când păgânii vorbeau în limbi, semnul era pentru **acest popor**, pentru iudei, numai pentru ei. Nu există nici o excepție de la această regulă.

M-ar fi pus pe gânduri, de ce ar fi vorbit în limbi păgânii din casa lui Corneliu și chiar și Corneliu însuși, dacă semnul era totuși pentru iudei. Textul, care urmează după această relatare, conține răspunsul complet la această întrebare. Ei toți vorbeau în limbi, pentru ca Petru să poată spune fraților lui iudei, care nu recunoșteau dreptul păgânilor la mântuire: »*Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început*« (Faptele Apostolilor 11,15), »*După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit*« (Faptele Apostolilor 11,18). Această „potolire“ arată în ce măsură vestirea mântuirii națiunilor a produs revoltă în ei. Pentru **acest popor** era semnul de netăgăduit, că Dumnezeu lor a ascultat limbile străine în aceeași măsură ca și glasul copilului Său Israel. Ei au trebuit să recunoască la început cu o exclamație cuprinsă de uimire, iar apoi plină de bucurie: »*Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viață*« (Faptele Apostolilor 11,18). Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era pentru acest popor.

În vestul sălbatic era un cowboy renumit – cel care îmbunătățește lumea – immortalizat pe ecrane de Steve McQueen. Acest cowboy – până atunci o ființă dubioasă – fără a chibzui mult este numit șerif în slujba nevoilor. Dar cum se poate cuceri încrederea populației și în mod deosebit a hoinarilor, care puțin sunt înclinați să creadă că autoritatea acestui cowboy nu este împotriva legii și este absolut legală? Renumita stea de șerif, semnul noii lui numiri și al convingerilor lui bune, i-a fost atârnată pe piept.

În aceeași formă a pecetluit Corneliu, printr-un semn de netăgăduit, în chip divin „agățat“ de o vorbire (Faptele Apostolilor 10,46), față de un Israel încă necredincios, că el ca păgân a primit de asemenea semnalul sonor pentru o chemare cerească. El a devenit legitim, în aceeași măsură ca și iudeii mântuiți, un copil al lui Dumnezeu, după cum este scris: »*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*« (Ioan 1,11-12).

Istoria din Efes (Faptele Apostolilor 19,1-7), unde doisprezece ucenici au început deodată să vorbească în limbi, nu este o excepție. Acești bărbați nu erau ucenici ai lui Isus, ci iudei, ucenici ai lui Ioan Botezătorul, care au fost botezați prin botezul său, rânduit pentru poporul iudeu.

În credința în Hristos, rebotezați cu apă în Numele lui Isus și botezați în Duhul, au devenit un trup (1 Corinteni 12,13) cu păgânii convertiți. Această unire a mers așa de departe, că limba străină a acestor oameni i-a autorizat în chip minunat să laude pe Dumnezeu lui Israel, care înaintea ochilor lor a devenit Dumnezeu națiunilor. Ei aveau nevoie de acest semn al vorbirii în limbi, ca să fie învățați despre dimensiunea mondială, în care Dumnezeu lor le-a făcut parte de mântuirea Sa.